

(1) nehodí proto, že prý oněch 50.000 Kč bylo jen součástí plnění se strany kupující následkem zvláštního ujednání vedle tržové ceny, že by žalovaná ve skutečnosti byla dostala za polovici domu o 50.000 Kč méně, že kdyby bylo oněch 50.000 Kč částí kupní ceny, nedalo by se proti tomu nic namítati, a že se výplata zmíněné sumy musí posuzovati v souvislosti s kupní smlouvou o nemovitosti. Vše to mluví právě proti názoru odvolacího soudu, neboť nešlo o součást kupní ceny, nýbrž o zvláštní úplatu za uvolnění bytu a o zvláštní úmluvu zákonem zapovězenou a tudíž nicotnou (§ 879 první odstavec obč. zák.). Ve všech uvedených směrech jsou výtky dovolatelkou odvolacímu soudu s hlediska důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. činěné oprávněny.

Ačkoliv tedy podle toho, co uvedeno, jsou tu splněny všechny předpoklady pro nárok žalobní, totiž pro nárok na vrácení 50.000 Kč podle § 20 (2) zák. o ochr. náj., nelze přece toho času ve věci rozhodnouti, neboť žalovaná namítala také promlčení nároku podle poslední věty § 20 (2), tvrdíc, že vyklizení bytu a odevzdání klíčů se stalo 25. června 1929, kdežto žaloba byla podána až 28. prosince 1929, tedy až po šesti měsících. Dovolatelka naproti tomu tvrdí, že uvolnění bytu se stalo až 4. července 1929. Touto otázkou se nižší soudy nezabývaly, ač ji měly především řešiti. Zákon má v poslední větě § 20 (2) na mysli pravidelný případ poměru nájemního, ale ježto v odstavci (1) klade nájemníku na roven »jiného uživatele bytu«, jest zmíněného předpisu použití obdobně i v takovém případě a počítati šestiměsíční lhůtu od zrušení užívání bytu, tedy od jeho uprázdnění.

Čís. 13612.

Pensijní pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách (zákon ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.).

Předpokladem bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zákona jest, že léčebná péče v odborném ústavu léčebném nebo v lázních pod lékařským dozorem byla skutečně zavedena. Byla-li žádost zaměstnance o léčebnou péči zamítnuta, není výpověď bezúčinná, třebaže byla dána po podání žádosti.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, Rv I 969/34.)

Žaloba lesního správce na majitele panství, by výpověď ze služby byla uznána za neplatnou a bezúčinnou a by žalovaný byl uznán povinným plniti žalobci služební požitky, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolatel neprávem tvrdí neplatnost, pokud se týče bezúčinnost výpovědi z důvodu, že mu byla dána, když, onemocněv, žádal o léčebnou péči (§ 55 zák. čís. 26/29). Předpokladem bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zák. čís. 26/29 jest, že léčebná péče v odborném ústavu léčebním nebo v lázních pod lékařským dozorem byla skutečně zavedena. Jen,

došlo-li k takové léčebné péči, je výpověď za trvání léčby nebo po podání žádosti o ni bezúčinná. Žalobcova žádost o léčebnou péči byla však podle zprávy všeobecného pensijního ústavu ze dne 21. dubna 1931 zamítnuta a žádost neměla tudíž za následek bezúčinnost výpovědi, i kdyby výpověď byla dána po podání žádosti. Nesejde tudíž na tom, kdy výpověď byla žalobci doručena, zdali před podáním či po podání žádosti za léčebnou péči, řízení není vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), protože nebyl o této okolnosti proveden důkaz výsledkem stran, a odvolací soud, neuznav výpověď za bezúčinnou z důvodu zmíněného v § 55 zák. čís. 26/29, nepochybil.

Čís. 13613.

Opověděno-li k rejstříku zvýšení vkladu komanditistů, bylo rejstříkovému soudu uvážiti jen, zda ohlášená skutečnost neodporuje rejstříkovému stavu, soud však nebyl oprávněn z úřadu pátrati po důvodu zvýšení.

Při komanditním vkladu jest lhostejno, zda komanditista skutečně vklad složil, čili nic, a z jakého důvodu došlo k jeho zvýšení.

K opovědi netřeba předkládati ani usnesení společníků o zvýšení komanditních vkladů, nýbrž stačí řádná opověď podepsaná všemi společníky v předepsané formě.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 147/34.)

Rejstříkový soud usnesením ze dne 22. listopadu 1933 zamítl žádost komanditní společnosti o zápis změn v osobách komanditistů a zápis zvýšení vkladů komanditistů vzhledem ke stabilizační bilanci. Důvod: Zdejší přípisem ze dne 7. října 1933 byla žádost o zápis změn vrácena k doplnění mimo jiné připojením usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci a připojením bilance za obchodní období, jež bezprostředně předcházelo východiskové bilanci, obou buď v prvopisu nebo soudně neb notářsky ověřeném opisu. Dne 15. listopadu 1933 byla žádost po částečném doplnění opět předložena s tím, že žádané bilance a usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci podle zákona předložiti netřeba. Podle názoru soudu od předložení těchto dokladů, zejména od předložení stabilizační bilance, upustiti nelze, neboť do obchodního rejstříku lze zapisovati jen prokázané skutečnosti. Soudu sice nepřisluší zkoumati, zda skutečnosti vyznačené v bilanci odpovídají pravdě, jest však zjistiti, zda stabilizační bilance byla skutečně sestavena a zda vykazuje přebytek, o který mají býti vklady komanditistů z toho důvodu zvýšeny. Usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci, bylo žádáno vzhledem k ustanovení § 6 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 78 sb. z. a n. o stabilizačních bilancích. Že se na použití stabilizačního přebytku ke zvýšení komanditních vkladů usnesli společníci později, než při sestavování stabilizační bilance, vysvítá již z toho, že v době, kdy byla tato bilance sestavována, činily vklady komanditistů úhrnem jen 8,000.000 Kč a teprve dne 8. února 1933 byly